Scénář

In diesem Dorfe steht das letzte Haus, so einsam wie das letzte Haus der Welt…

Tato Rilkeho báseň až symbolicky provází život pražské rodačky Zdeňky Halounové. Než se ovšem v Jablonci nastěhovala do jednoho takového „posledního domu" po rodině Riedlů, odsunutých vlastnících mnoha skláren, prožila druhou světovou válku v Praze. S německými vojáky se setkala už jako školačka.

Kolem kostela na Žižkově, tam jsem se s nima potkala poprvé. Jsem šla ráno do školy a už tam jezdili na těch motorkách, s těma lodičkama. Sajdkáry.

Na válku vzpomíná hlavně jako na období nedostatku. Po konci války dokonce musela nastoupit na tábor pro podvyživené děti. Nejhorší vzpomínku má ovšem na nálet, kdy Američané místo Drážďan omylem bombardovali Prahu:

To byl asi ten nejhorší zážitek, když na vás padaj bomby, žejo.

Konce války se pak Zdeňka účastnila aktivně.

Já jsem stavěla, no, barikády jsme stavěli, i v těch pobočních ulicích, mám i fotku v albu, to pak uvidíte.

Jako zázrakem tehdy unikl pravděpodobné smrti její tatínek. Pracoval jako číšník ve slavné kavárně Slavia, kterou si zabrali Němci. Otec byl totálně nasazený do válečných provozů podniku ČKD.

Byly vyhlášený tzv. pracovní víkendy, lidi nejen že pracovali celý týden, ale museli ještě na nedělní směnu mimořádně ve prospěch Říše. Moje maminka mýho tátu zapomněla v uvozovkách vzbudit v tu neděli. Táta ji uklidňoval, vždycky když se o tom mluvilo, neboj se, já tam mám stroj, kterej je zapikolovanej v betonu, v takovým hnízdě, a já bych se tam schoval. Tak kde ten stroj stál, když tam přišel, byla díra.

Matčina prozřetelnost otce malé Zdeňky zachránila, aby si pak mohl zahrát v jednom ze slavných českých filmů Císařův pekař:

Pan režisér Frič si ho vybral jako statika. Tak ta kamera takhle jede k hraběnce Stradové a z mýho táty tam je – její osobní číšník, který jí nalévá čaj. To byla vyloženě jen figura, pan režisér Frič chtěl figuru.

Po válce se Zdeňka Halounová poznala na světovém setkání studentů v Praze se svou životní láskou, sicilským studentem Gabrielem Morellem. Říkali si Sidy a Gaby a toužili se vzít. Politická situace po roce 1948 ovšem vztahu nepřála. A nakloněný jim bohužel nebyl ani Gabrielův otec:

Jeho tatínek –zřejmě to byla už nóbl rodina—mně napsal dopis a motto toho dopisu bylo, že na Sicílii, žena a kráva mají být z jedné země, a to bylo právě to, co mě přimělo o tom hlouběji přemýšlet a rezignovat.

Jeho maminka, ta mi držela palec.

Poté si už Zdeňka nepřála nic jiného, než najít solidního a čestného manžela. Což se jí také splnilo. Vdala se za Antonína Halouna, který patřil do rodiny zakládajících členů komunistické strany v Mnichově Hradišti. Jeho prastrýcem byl dokonce Jan Šverma. Snad i proto často upřednostňoval stranu před rodinou. A to i v době, kdy žili jen z jednoho platu, protože měli několik let vážně nemocného syna, kterého pomohl zachránit známý léčitel Jan Mikolášek.

Pak jsem to našla, on se mi přiznal, že byl odměňovanej finančně a pan ředitel dostal od něj dopis, kde se vzdává té odměny ve prospěch Ústředního výboru strany, protože to je povinnost komunisty, aha.

Její manžel ovšem v roce 1968 prohlédl a stranickou knížku položil. Přišel tím o vysokou pozici ve sklárnách a nadále mohl pracovat jen jako dělník. Jejich dva synové nesměli jít na střední školu, kterou si pak mladší syn dostudoval na večerní škole při práci. Rodinné vztahy se lehce podobaly těm z Čapkovy *Matky*: paní Zdeňka do strany nikdy nevstoupila a podobné mínění o komunistech měli i její synové. Většinou se to projevovalo pravidelnou demolicí komunistických nástěnek:

A to šli večer z hospody, takže tam v noci namalovali. Tam byla prostě udělaná tvář toho jednoho nějakýho činovníka, a jak děti malujou ty geometrické obrázky, žejo takhle, tak to tam na ten ohromnej plakát prostě namalovali, a přidělali mu k tomu uši (smích).

Svého manžela, který bohužel v roce 1992 zemřel, vždy ctila. Ovšem neopustila ji ani její životní láska. S Gabrielem, který zatím vystudoval Oxford a Stanford, a v Palermu později založil ekonomickou univerzitu, se po smrti jeho ženy nadále vídali a dodnes jsou v kontaktu.

Měli jsme oba dva rádi německýho básníka Rainer Maria Rilke.

Jeho básně si posílali i namluvené na audiokazetách:

Sidy, hier sind die zwei Gedichte. Das erste von Rilke – Liebeslied: Wie soll ich meine Seele halten, daß sie nicht an deine rührt?

… ***In diesem Dorfe steht das letzte Haus, so einsam wie das letzte Haus der Welt.***